

достъ, сълзи проливания и тѣмъ подобни до утрѣнѣта.

На другий день 4-ий юлий въ понедѣльника, жителитѣ обиградени отъ всѣкждѣ съ турска войска и башибозуци несмѣятъ да помръднатъ на никждѣ, освѣнь тукъ тамъ да се завирарѣ отъ скришни въ по-скришни мѣста за опазване живота на женитѣ и дѣцата имъ отъ ножитѣ на турцитѣ, които кого дѣ срѣщнатъ, си каратъ по азиатски съ убийство, грабежъ обезчестявание и др т; гдѣто въ нѣкои други мѣста на долната махла отъ града отъ събрани тѣ българи въ дворѣтъ на Иконома отца попъ Михаила близо 70 годишень старецъ, като виждатъ че туй тѣй и тѣй не ще да има изходенъ край за тѣхъ, зиматъ насърдчителни мѣрки испомѣжду си; та съ рѣшаватъ да си съставятъ една депутация, която да има грижата да иде при пашата на станцията, да измоли отъ Негово прѣвзходителство Реуфа позволение, за да се оттеглятъ българитѣ отъ това безизходно положение на градѣтъ и да се испратитъ на нѣкое безопасно мѣстно въ турската империя именно въ Едирне заедно съ фамилийтѣ си. За таквисъ членове се избрали слѣдующитѣ лица: Икономъ отецъ попъ Михаилъ, Тодорчо Х. Убановъ, Злати Чолаковъ, Петко попъ Костовъ и Слави Калчевъ, които поели грижата за тая толбосъ важна работа още прѣди въ недѣла вечеръ; но и тѣ несполучили, както първитѣ, та останало работата за утрѣнѣта въ понедѣльника.

Азъ тукъ ще прѣдстави на читателитѣ си приключеніята на тая депутация спорядъ разказа на едного члена, който ималъ честь да остане и до сега живъ, за да видятъ какво е било паложението на градѣтъ и башибозушкитѣ върлувания въ него, който още по-ясно констатира стаданията и тѣглилата на българитѣ.

Споредъ разказа на Слави Калчевъ, макаръ отъ вечерѣта въ недѣла да били нагласени петътѣхъ души, но двата не се наели, та останали само трима, именно Икономъ и Михаилъ, Петко попъ Костовъ и Слави Калчевъ, които утринѣта въ понедѣльникъ станали много рано, щомъ изгрѣло слънцето и се отправили за станцията. Той раз-